

lem ikke forstaar ret meget af det, han i den Henseende taler om. Lad mig her oplyse, at der, endnu inden Skibsfarts-overenskomsten kom til at virke, ifølge en Bestemmelse i denne Overenskomst af Fragtnævnet blev indbetalt kontant 4 Mill. Kr. til Statskassen. Af disse 4 Mill. Kr. er der ifølge en Skrivelse af 5. Marts 1920 fra Indenrigsministeriet til Finansudvalget — en Skrivelse, der er underskrevet af Ove Rode — forlods i Centralkontorets Kasse indbetalt ca. 2½ Mill. Kr., nøjagtigt 2 454 360 Kr., medens kun 1½ Mill. Kr. gik i Statskassen. Altsaa, inden Centralkontoret endnu var begyndt at virke med den saakaldte billige Tonnage, modtog det et kontant Beløb paa ca. 2½ Mill. Kr. og paa alt, hvad der derefter er hjemsejlet med denne bundne Tonnage, har Centralkontoret indkasseret Fragtdifferencen, som er Skibsfartens Bidrag til den forrige Kornlovs Gennemførelse. Og det er Resterne af dette Skibsfartens Bidrag, men ogsaa kun Resterne, der endnu findes tilbage i Centralkontorets Kasse.

Det ærede Medlem Hr. Rode ynder at fremstille den Overenskomst med Skibsfarten, som om der derved var opnaaet et meget stort Bidrag fra Skibsfartens Side. Det var nu ikke saa overordentligt stort set i Forhold til de Fortjenester, som Skibsfarten den Gang havde, men et Bidrag har Skibsfarten ydet, det er rigtigt nok. Hvis det ærede Medlem vil fortsætte med at fastholde den Paastand, at Skibsfartens Bidrag ikke er gaaet i Centralkontorets Kasse, skønt der altsaa foreligger en Skrivelse med hans egen Underskrift paa, at 2½ Mill. Kr. kontant er gaaet ind i Kassen, vil jeg gerne anmode det ærede Medlem om at oplyse, hvor da disse Millioner findes, for et Sted maa de jo være. Men selvfølgelig findes de netop i Centralkontorets Kasse. Det ærede Medlem er der kommet ind paa et fuldkomment Vildspor, ligesom hans Tale i det hele taget er fuld af Selvmodsigelser.

Det ærede Medlem ynder at fremstille det saaledes, at Centralkontoret har skaffet billig Majs til Landbruget, altsaa Majs under Dagsprisen. Det har været et stort Nummer under Sommerens Valgmøder. Men det kan ikke være rigtigt, for det vilde være ganske i Strid med de Bestemmelser, der var trufne, og i hvert Tilfælde kan det ærede Medlem jo ikke baade hævde, at der er solgt Majs under Dagsprisen, og samtidig bebrejde mig, som slet ikke har haft med det at gøre den Gang, at jeg har forhindret, at

der blev solgt Majs under Dagsprisen. Men hvis der var solgt billig Majs, under Dagsprisen, hvad der altsaa ikke er, hvorledes kunde saa Centralkontoret have en Fortjeneste paa det, en Fortjeneste paa mange Millioner? Ja, saa skulde det jo skyldes dette, at Centralkontoret havde gjort nogle Indkøb, der laa langt under, hvad alle andre kunde købe til, men Figuren udviser jo, at hver Gang Majsen kom her til Landet og skulde uddeles til de private Importører, nægtede de at tage den til den høje Pris, fordi de selv kunde købe den billigere.

Nej, Sandheden er den ganske simple om dette indviklede Forhold, som ærede Medlemmer nu har hørt saa vidt forskelligt fremstillet, at Skibsfartens Penge er brugte til Dækning af uheldige Indkøb af Majs fra Centralkontorets Side, og Resterne af dette Bidrag fra Skibsfarten findes tilbage i Centralkontorets Kasse. Sandheden er desuden den, at Landbruget har faaet Majsen, som det var vedtaget, til Dagspris, men at Majsen i de sidste 2—3 Maaneder udover Dagsprisen har været stærkt fordyret paa Grund at den meningsløse Ophobning af Majs, der som en Konsekvens af hele Systemet fandt Sted i Sommermaanederne.

Det ærede Medlem Hr. Rode forlanger en Undersøgelse af hele dette Forhold, og for at gøre det rigtig højtideligt henvender det ærede Medlem sig til Statsministeren om at faa en saadan Undersøgelse iværksat. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem i, at det er ønskeligt at faa dette Forhold undersøgt saa nøje som muligt, og netop under Hensyn til den politiske Anvendelse, der er blevet gjort af dette Centralindkøb, var det noget af det første, jeg foretog mig, efter at jeg i Sommer havde faaet alle disse Forhold overdraget til mit Ministerium, at sende Skrivelser til Fragtnævnet og til Centralkontorets Bestyrelse, hvor jeg stillede en Række Spørgsmaal, hvis Besvarelse netop kunde klare, hvor meget der var sandt, og hvor meget der var usandt i alt det, der fortaltes om den Virksomhed, der udfoldedes under Centralkontoret. Fragtnavnets Svar har jeg allerede haft Lejlighed til at give Tinget Underretning om under Forhandlingerne om Kornloven, men fra Centralkontoret modtog jeg under 18. August et Svar, der lød saaledes: „Centralkontoret har ikke ført sine Regnskaber saaledes, at man nu kan overse, hvor megen Fortjeneste der har været paa de enkelte